

Arrest

nr. 172 874 van 5 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 7 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoeker op 11 maart 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de behandeling van het beroep, bij beschikking van 19 mei 2016 vastgesteld op 13 juni 2016, naar de terechtzitting van 27 juni 2016 wordt verdaagd.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. LUYCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 december 2009 treedt de verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, te Accra (Ghana) in het huwelijk met H. O., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 20 april 2010 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Abidjan een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op een gezinshereniging met zijn echtgenote. Bij beslissing van 18 januari 2011 wordt hem het gevraagde visum verleend.

1.3. Op 7 maart 2011 biedt de verzoeker zich te Turnhout aan om zich te laten inschrijven en wordt hij in het bezit gesteld van een bijlage 15.

1.4. Sedert 8 april 2013 leven de verzoeker en H. O. feitelijk gescheiden.

Met een eerste schrijven van 6 augustus 2013 wordt de verzoeker uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats. Met een tweede schrijven van 6 augustus 2013 wordt de verzoeker gevraagd, indien hij van mening is dat hij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties bedoeld in artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet, daar binnen de 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle bewijzen van voor te brengen die hij nuttig acht voor zijn dossier. De verzoeker neemt hiervan kennis op 12 augustus 2013.

Uit een fax van 20 augustus 2013 van de gemeentelijk ambtenaar van de gemeente Westerlo blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- een inschrijvingsbewijs bij de ziektekostenverzekering;
- een arbeidsovereenkomst;
- loonfiches voor de maanden april, mei, juni en juli 2013.

Bij vonnis van 23 maart 2015 spreekt de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de echtscheiding uit tussen de verzoeker en H. O.

Op 4 maart 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 11 maart 2016 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(…)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42^{quater} §1 van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag via de bijlage 15 van 07/03/2011 in functie van zijn echtgenote mevrouw O. H. (...). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn echtgenote sinds 08/04/2013. Op 07/05/2013 meldde de gemeente Westerlo dat het koppel uit elkaar is. Overeenkomstig art. 42^{quater}, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 12/08/2013 (humanitaire situatie en uitzonderingsgronden) verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- *Verklaring lidmaatschap van het ziekenfonds D. V. (...): betrokkene is in regel met aanvullende diensten tot 31/12/2013;*
- *Individuele fiche werknemer bij I. (...) (werkgever);*
- *Vervangingsovereenkomst bij I. (...), startende vanaf 19/08/2011;*
- *Loonfiches van april tot en met juli 2013*

Vooreerst moet worden vastgesteld dat betrokkene niet onder de uitzonderingsgronden valt overeenkomstig art.42 quater, §4,1° van de wet van 15.12.1980. De aanvraag die daadwerkelijk tot verblijfsrecht heeft geleid dateert van 07/03/2011. De gezamenlijke vestiging dateert bijgevolg van die datum en duurde tot april 2013. Er is dus helemaal geen sprake van ten minste 3 jaar effectieve gezamenlijke vestiging van het echtpaar. Van kinderen (van een EU-burger) is nergens sprake, noch van een 'schrijnende situatie', vandaar dat evenmin de andere uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2°, 3° of 4° sprake is.

Betrokkene legt documenten voor met betrekking tot zijn tewerkstelling (individuele fiche werknemer, vervangingsovereenkomst en loonfiches). Uit deze bewijsstukken blijkt dus dat betrokkene inspanningen heeft gedaan om werk te vinden en dus economische belangen op te bouwen in België. Dit hoeft echter een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg te staan. Door de internationale professionele ervaring die betrokkene heeft verworven, heeft hij ongetwijfeld een aantal extra troeven om bij terugkeer in eigen land aan het werk te kunnen gaan. Bovendien laat de jonge leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.

Wat betreft de duur van het verblijf in België en de bindingen met zijn land van oorsprong kunnen we stellen dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in Ghana heeft verbleven. We kunnen met redelijkheid stellen dat betrokkene de taal nog beheerst en de gewoonten en gebruiken van zijn land van herkomst voldoende machtig is om een terugkeer te verantwoorden.

Betrokkene legt een attest van verklaring van lidmaatschap voor bij een ziekenfonds, dit document zegt niets over de inspanningen van betrokkene om zich te integreren, en kan dan ook bezwaarlijk aanzien worden als een element van sociale en culturele integratie in het Rijk. Verder legt betrokkene geen bijkomende documenten hieromtrent voor.

Gelet op al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het motiveringsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

“(…)”

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het recht van verblijf van verzoeker dan ook beëindigd, daar verzoeker niet zou voldoen aan de uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980;

Dat artikel 42 quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt:

“1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.[...];”

Dat betreffende bepaling verder stipuleert:

“en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Dat conform vermelde bepaling het derhalve volstaat om aan navolgende voorwaarden te voldoen:

- Het huwelijk moet ten minste 3 jaar hebben geduurd bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding, waarvan minstens één jaar in het Rijk;*
- Werknemer zijn in België;*
- Beschikken over een ziektekostenverzekering;*

Dat in casu aan alle voorwaarden is voldaan;

Dat verzoeker reeds gehuwd was in Ghana op 3 december 2009 en de procedure tot ontbinding van het huwelijk via echtscheiding pas is gestart op 3 maart 2015, zodoende dat verzoeker aantoont dat hij méér dan 3 jaar gehuwd was, waarvan minstens één jaar in het Rijk; (zie stukken 2 en 3)

Dat verzoeker bovendien zelfs voor de datum van feitelijke scheiding 8 april 2013, zoals weerhouden in de bestreden beslissing, aan de voorwaarden voldeed;

Dat verzoeker bovendien aantoont werknemer te zijn, wat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid eveneens in diens beslissing wordt erkend;

Dat verzoeker eveneens aantoont dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering bij het ziekenfonds De Voorzorg;

Dat verzoeker op heden nog steeds werknemer is en over een ziektekostenverzekering beschikt; (zie stukken 4 en 5)

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 42quater, §4 te hebben voldaan. Hij stelt in Ghana op 3 december 2009 gehuwd te zijn en de procedure tot ontbinding van het huwelijk pas gestart is op 3 maart 2015, zodoende dat hij méér dan drie jaar gehuwd was, waarvan minstens één jaar in het Rijk.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen vetdruk):

“1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd,

waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

Uit het administratief dossier blijkt dat de gezamenlijke vestiging slechts twee jaar heeft geduurd, zoals ook in de voorliggende beslissing wordt gemotiveerd en wat evenmin door verzoeker wordt betwist. Verwerende partij verwijst hierbij naar rechtspraak van Uw Raad:

“In de eerste plaats dient immers te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangeeft op welke manier zij zich in de situatie zoals bepaald in artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt: zij stelt dat zij meer dan drie jaar was getrouwd, waarvan één jaar in het Rijk, dat zij huwde op 5 februari 2010 en dat de echtscheiding ingeleid werd op 14 mei 2013. De verzoekende partij verliest echter uit het oog dat voormeld artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° niet slechts verwijst naar de duur van het huwelijk bij aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding, maar tevens naar de beëindiging van de gezamenlijke vestiging. Uit het administratief dossier blijkt dat reeds op 14 mei 2012 een negatief samenwoningverslag werd opgesteld. In de dagvaarding in echtscheiding die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, wordt gesteld dat de partijen sinds mei 2012 niet langer samenwonen en dat sinds september 2012 de adressen in die zin ook officieel aangepast werden. In het eveneens bij het verzoekschrift gevoegde echtscheidingsvonnis van 25 juni 2013 wordt aangegeven dat de partijen sedert minstens 5 september 2012 feitelijk gescheiden leven. De verzoekende partij laat na in haar verzoekschrift uiteen te zetten op welke manier zij, in het licht van de gegevens die blijken uit het administratief dossier en de stukken die zij zelf bij haar verzoekschrift voegt en in het licht van het bepaalde in artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, meent te voldoen aan de in voormeld artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° bepaalde voorwaarde.” (RvV nr. 149 021 van 2 juli 2015)

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.”

2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en

*beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.
(...)"*

2.3.2. In de bestreden beslissing wordt met toepassing van deze bepaling het verblijfsrecht van de verzoeker beëindigd nu hij het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie bekam na een aanvraag via de bijlage 15 van 7 maart 2011 in functie van zijn echtgenote en hij overeenkomstig de gegevens van het rijksregister niet meer samenwoont met zijn echtgenote sinds 8 april 2013 en de gemeente Westerlo op 7 mei 2013 meldde dat het koppel uit elkaar is. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoeker niet onder de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet valt nu de aanvraag die daadwerkelijk tot verblijfsrecht heeft geleid dateert van 7 maart 2011 en de gezamenlijke vestiging bijgevolg van die datum dateert en tot april 2013 duurde, zodat er geen sprake is van ten minste drie jaar effectieve gezamenlijke vestiging van het echtpaar.

2.3.3. Te dezen voert de verzoeker aan dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, nu hij – zelfs vóór 8 april 2013, *i.e.* de datum van de feitelijke scheiding – meer dan drie jaar gehuwd was, waarvan minstens één jaar in het Rijk, en hij bovendien aantoonde werknemer te zijn en te beschikken over een ziektekostenverzekering, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *"bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen"*.

2.3.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 3 december 2009 in Ghana in het huwelijk is getreden met H. O., in functie van wie hij nadien een verblijfsrecht heeft bekomen als familielid van een burger van de Unie. Bij dagvaarding van 3 maart 2015 werd de vordering tot echtscheiding van dit huwelijk ingeleid bij rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en bij vonnis van 23 maart 2015 sprak deze laatste de echtscheiding uit (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Aldus blijkt – en er wordt niet betwist – dat het huwelijk van de verzoeker met een Belg, op grond waarvan hij een verblijfsrecht heeft bekomen, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd. Bovendien verbleef de verzoeker, gelet op de bijlage 15 van 7 maart 2011, bij de aanvang van de echtscheidingsprocedure reeds meer dan één jaar in België.

Uit de bewoordingen van voormeld artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet blijkt uitdrukkelijk dat *"het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval"* – met name het gegeven dat aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, wanneer het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er geen gezamenlijke vestiging meer is, een einde kan gesteld worden – niet van toepassing is indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. *In casu* leidt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris uit de loutere omstandigheid dat er *"helemaal geen sprake (is) van ten minste 3 jaar effectieve gezamenlijke vestiging van het echtpaar"*, af dat de verzoeker niet onder de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet valt. Aldus lijkt hij aan te nemen dat de uitzondering voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet slechts van toepassing is wanneer zowel het huwelijk als de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar hebben geduurd. Uit de bewoordingen van voormelde bepaling blijkt echter nergens dat sprake zou zijn van cumulatieve voorwaarden en dat de beëindiging op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet toch toepassing zou vinden wanneer niet én het huwelijk (of het geregistreerd partnerschap) én de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar hebben geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In tegendeel, in de betrokken bepaling is sprake van *"het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging"* en het gebruik van het woord *"of"* zonder meer duidt er op dat het gaat om drie naast elkaar bestaande alternatieven.

Door bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te houden met het gegeven dat het huwelijk van de verzoeker bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding ten minste drie jaar heeft geduurd, schendt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

2.3.5.1. Zij wijst er weliswaar op dat de gezamenlijke vestiging slechts twee jaar heeft geduurd, doch zij brengt geen enkel argument aan waarom dit loutere gegeven op zich zou volstaan om niet onder de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet te vallen.

2.3.5.2. Waar de verwerende partij tenslotte nog verwijst naar het arrest nr. 149 021 van 2 juli 2015 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

2.3.6. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

2.3.7. Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn verblijfsrecht al dan niet kan worden beëindigd. Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN